

AGRU IN VICARIATUL MARAMUREȘ

Suplimentul Organului „Dumineca“.

Administrația: Biroul AGRU-lui Sighet, Piața Unirii No. 25.

Apare deodată cu „Dumineca“.

Prețul 1 Leu împreună cu „Dumineca“.

„Cântați Domnului, binecuvântați numele lui...“ (Ps. 95, 2.)

„... Nu fiți nepricepuți, ci cunoașteți care este voia lui Dumnezeu... și în laude și în cântări spirituale, lăudând și cântând din inimile voastre Domnului, mulțumind pentru toate întru numele Domnului Nostru Isus Hristos, lui Dumnezeu și Tatălui.“ (Efez. 5, 17—20) „... învățându-vă și înțeleptându-vă pe voi înșivă cu psalmi și cu laude și cu cântări spirituale, întru mulțumită cântând întru inimile voastre Domnului.“ (Colos. 3, 16)

Așa ne îndeamnă sf. Apostol Pavel la cântare, iar sf. Apostol Iacob ne zice: „De pătimește rău cineva între voi să se roage, de este cineva cu inimă bună, să cânte“ (5, 13.) Adecă „tot ce faceți cu cuvântul, sau cu lucrul, toate întru numele Domnului Isus să le faceți, mulțumind lui Dumnezeu Tatăl printr' însul.“ (Colos. I. 3, 17.)

Nu numai sfinții apostoli ne îndeamnă să lăudăm pe Domnul Dumnezeu nostru în cântări dar înainte de dânsii cu sute și sute de ani înainte de nașterea Mântuitorului tot astfel

ne-au îndrumat și prorocii. De pildă: Moise (1500 de ani a. Hr.), prorocul Ezechia (600 ani a. Hr.), Isaia (născut pe la anul 774 a. Hr.), Ieremia (pe la 650 a. Hr). David împăratul-profet (în secolul al X-lea înainte de Hristos) nu numai că ne îndeamnă la cântare, dar el însuși a scris 88 psalmi, cari au fost folosiți și cântați îndată dintru început în cultul dumnezeesc al Iudeilor, atât la biserica cea zidită de Solomon, cât și la cea zidită de Zorovavel după întoarcerea Iudeilor din robia vavilonică. Așa a fost și în zilele, în cari Domnul Nostru Isus Hristos Fiul lui Dumnezeu a săvârșit în pământul Iudeilor mântuirea neamului omenesc.

Din liturgia Iudeilor cântarea și citirea Psalmilor a trecut și în biserica creștină și anume îndată întru începutul ei. Domnul Nostru Isus Hristos în viața sa cea de pe pământ de bună seamă s'a rugat de nenumărate ori Tatălui său cu cuvintele Psalmilor. Sfânta Scriptură (Mateiu 26, 30, Marcu 14, 26) ne spune destul de limpede, că El la cina cea de taină a cântat Psalmi.

Apostolii mai înainte de chemarea lor la apostolie au fost obișnuiți, ca în rugăciunile lor să rostească ori să cânte Psalmii, iar după primirea sfântului Spi-

rit rostirea și cântarea Psalmilor li s'a făcut cu atât mai scumpă, cu cât ei acum înțelegeau în chip desăvârșit cuprinsul lor și cu cât Psalmi acuma le erau luminați de lumina adevărului creștin și din cântări jidovești li se făcuse cântări creștine. Așa s'a întâmplat că rostirea și cântarea Psalmilor s'a făcut o parte foarte însemnată și a cultului dumnezeesc celui creștinesc.

Deja în timpurile cele mai vechi rostiau și cântau creștinii Psalmi în adunările lor atât la sfânta Liturghie cât și la anumite oare ale zilei. Dar nu numai în cultul dumnezeesc cel de obște rostiau și cântau creștinii cei vechi Psalmi, ci o făceau aceasta și în temniță, la masă, la înmormântări și chiar și la lucrul zilnic. Până și pruncii învățau Psaltirea de-a rostul. Și întru adevăr nu este sentiment religios, carele să nu fi aflat expresiune în vre-unul din Psalmi, nu este stare în viața internă și externă a singuraticului și în ori care stare socială, căruia să nu i se potrivească vre unul din Psalmi.

Iată ce ne spune împăratul-profet David : „Cântați Domnului cântare nouă, cântați Domnului tot pământul (Ps. 95, 1.)

Iar ce ne privește pe noi, cum ne conformăm acestor îndemnuri? Am putea răspunde că: întocmai cași celorlalte îndemnuri bune și folositoare privitoare nu numai sufletului dar și trupului nostru.

Deși cuvintele de mai sus ale sfinților Apostoli și ale prorocilor cu privire la cântare sunt numai îndemnuri — iar nu porunci obligatoare — câtă mângăiere și câtă liniște sufletească simțesc

cei ce le urmează întocmai cum sunt înțelese.

Noi poate că nu ne rugăm nici când, nici chiar când pătimim — și cine nu suferă azi? Ori când suntem noi cu inimă bună ca să cântăm? Cum ne îndeamnă la aceasta sf. Ap. Iacob.

Nu suntem cu inimă bună, pentru că poate chiar nimica nici când nu facem întru numele Domnului.

Însă fiindcă sufletul omului este în om partea dumnezească, aceasta parte tinde spre fericirea veșnică, dar omul necredincios și neascultător de sf. Biserică totuși e silit de natură chiar să caute fericirea, însă el o caută pe căi ce duc la rătăcire, iar nu pe calea Mântuitorului, carele însuși ne spune, că El este calea, și ce facem pentru ca să ne facem o zi bună — după părerea noastră greșită, o inimă bună? Intrăm nefericiții de noi într'o cărciumă, sau cum se numesc azi anume pentru ca să ne amăgească și mai mult, restau... bodegi și baruri sau orișicum s'ar mai numi, și ne îmbătăm și apoi acolo cântăm, dar vai de noi și pentru cele ce cântăm.

Oare poate să priască sufletului ori chiar și trupului nostru aceasta cântare? Oare așa au înțeles sf. Apostoli și Proroci îndemnul lor la cântare adresat nouă și tuturor veacurilor viitoare?

În tot cazul că nu. Noi chiar și când învățăm ori ne pregătim la cântare, în tot cazul când cântăm la biserică, trebuie să facem aceasta întru numele Dui Nostru Isus Hristos, mulțumind lui Dzeu Tatăl printr'insul, pentru că toate acestea sunt de a fi observate în înțelesul cel mai strict, când ne pregătim cu cântări bisericesti și când cântăm la biserică, luând astfel parte activă la sf. Liturghie.

Deci: „de este cineva cu inimă bună să cânte.“